

Arrest

nr. 252 107 van 1 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Tadzjiek te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren in de provinciehoofdstad Mazar-e Sharif van de provincie Balkh. In Mazar-e Sharif woonde u samen met uw ouders, twee broers en uw twee zussen. U ging tot het vierde of vijfde leerjaar naar school. U heeft in Afghanistan nooit gewerkt. In 2010, een vijftal jaren voor uw vertrek uit Afghanistan, wilde uw oudste broer A.(...) A.(...) (CG X; O.V. X) trouwen met uw paternale nicht A.(...) N.(...) (CG X; O.V. X). Uw ouders hebben vervolgens een of twee keer de hand van N.(...) gevraagd aan haar ouders, dit werd echter steeds geweigerd. N.(...), de stiefmoeder van N.(...), wilde

immers dat N.(...) met iemand anders zou trouwen. De volgende dag zijn de twee stiefbroers van N.(...), N.(...) en Z.(...) naar het schrijnatelier gekomen waar uw broer A.(...) werkte, waar zij hem hebben bedreigden. Uw broer informeerde uw ouders en vertrok daarop naar de burens. N.(...) en A.(...) brachten vervolgens vier of vijf uur door bij de buur waar zij met elkaar geslapen hebben. N.(...) keerde vervolgens terug naar haar familie, alsook A.(...). Toen A.(...) uw vader R.(...) inlichtte dat hij met N.(...) had geslapen werd uw vader boos en besloot hij dat A.(...) en N.(...) niet meer in Afghanistan konden blijven. A.(...) en N.(...) hebben vervolgens een dag ondergedoken geleefd. Gedurende de dag dat A.(...) en N.(...) ondergedoken leefden kwamen N.(...) en Z.(...) naar het huis van uw familie, samen met de Afghaanse politie. Uw vader R.(...) werd hierbij geslagen door haar broers. De politie vroeg hierop aan uw vader om A.(...) zich te laten melden als hij terugkeerde, waar uw vader mee instemde. Na een dag ondergedoken te hebben gezeten verlieten A.(...) en N.(...) in 2010 Afghanistan en vluchtten zij naar België. Op 24 oktober 2012 werden A.(...) en N.(...) door het CGVS erkend als vluchtelingen. Twee of drie dagen na het bezoek van de politie bij jullie thuis verliet u samen met uw gezin Mazar-e Sharif, en verhuisden jullie naar de provinciehoofdstad Pul-i-Khumri van de provincie Baghlan. Na een kort verblijf in Pul-i-Khumri verhuisden jullie naar de hoofdstad Kabul en vervolgens naar de provinciehoofdstad Ghazni van de gelijknamige provincie Ghazni, waar jullie eveneens slechts kortstondig verbleven. Na jullie kort verblijf in Ghazni, verhuisden jullie naar de stad Herat in de gelijknamige provincie Herat, waar u samen met u gezin ongeveer anderhalf jaar verbleef. U bent sinds uw vertrek uit Mazar-e Sharif niet meer naar school geweest. Samen met uw gezin verliet u Afghanistan in 2015 vanuit de stad Herat. Uw vader R.(...) werd in Iran gescheiden van jullie, waarop u samen met uw moeder R.(...) A.(...) (CG X; O.V. X), uw zus R.(...) D.(...) (CG X; O.V. X), uw zus R.(...) L.(...) (CG X; O.V. X), zus M.(...) en uw broer A.(...) S.(...) (CG X; O.V. X) doorreisde naar België, waar u op 12 oktober 2015 als begeleide minderjarige vreemdeling toe kwam.

Uw moeder A.(...) diende de volgende dag, op 13 oktober 2015, een eerste verzoek om internationale bescherming in en verklaarde dat jullie afkomstig waren uit het dorp Miray, gelegen in het district Andar van de provincie Ghazni. Zij legde hierbij een valse kopie van uw taskara voor. Uw zus D.(...) diende eveneens op 13 oktober 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in, waarbij zij eveneens verklaarde dat jullie afkomstig waren uit het district Andar van de provincie Ghazni. U diende geen eigen verzoek om internationale bescherming in. Op 9 november 2018 nam het CGVS in hoofde van uw moeder en zus een beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof kon worden gehecht aan hun verklaarde herkomst uit het district Andar van de provincie Ghazni. Uw moeder en zus tekenden op 11 december 2018 beroep aan tegen deze beslissing van het CGVS, waarbij zij toegaven dat zij, op advies van anderen, valse verklaringen hebben afgelegd op het CGVS. Ze verklaarden dat jullie daarentegen afkomstig waren uit de stad Mazar-e Sharif, en Afghanistan hadden verlaten omwille van een vrees voor eerwraak door de relatie van uw broer A.(...) met N.(...). In haar arrest van 2 september 2019 bevestigde de Raad voor de Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS.

Uw broer S.(...) (CG X; O.V. X) diende tevens op 30 november 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in, waarbij hij eveneens verklaarde dat hij afkomstig was uit het dorp Miray, gelegen in het district Andar van de provincie Ghazni. Ook inzake het verzoek van uw broer nam het CGVS op 20 november 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof kon worden gehecht aan zijn verklaarde herkomst uit de provincie Ghazni. Uw broer tekende op 22 december 2017 beroep aan tegen deze beslissing. In haar arrest van 1 april 2019 bevestigde de RvV de beslissing en de motieven van het CGVS. Op 13 mei 2019 diende hij een tweede verzoek om internationale bescherming in waarbij hij aanhaalt niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omwille van problemen met de familie van A.(...) zijn vriendin. Op 18 november 2019 verklaarde het CGVS het tweede verzoek van uw broer niet-ontvankelijk. Op 30 juni 2020 werd het beroep van uw broer door de RvV verworpen.

Op 13 september 2019 dienden uw moeder A.(...) en uw zus D.(...) eveneens een tweede verzoek om internationale bescherming in waarbij zij opnieuw aanhaalden te vrezen voor eerwraak naar aanleiding van de relatie tussen A.(...) en N.(...). Op 4 augustus 2020 verklaarde het CGVS deze verzoeken niet-ontvankelijk daar zij geen nieuwe geloofwaardige elementen aanbrachten. Uw moeder en uw zus tekenden op 13 augustus 2020 beroep aan tegen deze beslissing. Het beroep van uw moeder en uw zus zijn hangende bij de RvV.

Op 13 september 2019 dient u tevens uw eerste eigen verzoek om internationale bescherming in. U verklaart eveneens eerwraak te vrezen en vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden

door de familie van N.(...), meer specifiek door de stiefbroers van N.(...). U baseert zich aldus op dezelfde asielmotieven van uw familieleden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud de volgende originele documenten neer: een verwantschapsonderzoek ter staving van de familieband tussen uw broer A.(...) en uw moeder A.(...), alsook zes foto's van uw vader in het buitenland en een scholingsattest opgesteld in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielrelaas aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofdte van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u eerwraak, en meer specifiek vreest u dat u gedood zal worden door de stiefbroers van N.(...), N.(...) en Z.(...) . Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst dient er te worden aangestipt dat er, in voorliggend geval, kan worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming grotendeels steunt op de problemen van uw broer A.(...) en uw paternale nicht N.(...), daar de eerwraak die u vreest voortvloeit uit hun verboden huwelijk, dat in 2010 aanleiding gaf voor hun vlucht uit Afghanistan en hun erkenning als vluchteling op 24 oktober 2012 (CGVS, p.25, 33). U verklaart hierbij aanvullend dat u en uw familie omwille van dit verboden huwelijk verweekt zijn geraakt in een familievete en derhalve, twee tot drie dagen na het vertrek van A.(...) en N.(...) uit Afghanistan, Mazar-e Sharif dienden te ontvluchten daar jullie eveneens gevaar liepen (CGVS, p.25). Zoals reeds uiteengezet beroepen uw moeder A.(...), uw zus D.(...) alsook uw broer S.(...) zich op dezelfde problemen in hun respectievelijke tweede verzoeken om internationale bescherming, die allen reeds niet-ontvankelijk zijn verklaard door het CGVS. Zij bleken immers geenszins in staat geloofwaardige, gedetailleerde en coherente verklaringen af te leggen omtrent de (actualiteit van de) vermeende problemen die uw familie in Afghanistan kende, evenmin konden zij overtuigen dat zij bij

terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging dienen te koesteren of een risico op reële schade lopen. De familieband tussen uw moeder A.(...) en uw broer A.(...) stond daarenboven ter discussie. Het beroep van uw broer S.(...) tegen de desbetreffende niet-ontvankelijkheidsbeslissing van het CGVS werd door de RvV verworpen (arrest RvV nr. 237 716 van 30.06.2020). Een kopie hiervan werd toegevoegd aan het administratief dossier (zie map Landeninformatie – documenten 1-3). Waar u ter staving van de familieband tussen uw moeder A.(...) en uw broer A.(...) een verwantschapsonderzoek voorlegt dat het genetisch moederschap van uw moeder A.(...) ten aanzien van uw broer A.(...) bewijst (zie map documenten – document 1), stipt het CGVS het volgende aan. Het feit dat het CGVS de familieband tussen uw moeder A.(...) en uw broer A.(...) niet (langer) betwist, benadrukt het CGVS evenwel dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, zijnde u, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Elk verzoek dient derhalve individueel te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij u op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat u een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. U kan zich derhalve geenszins louter steunen op een familielid die wel internationale bescherming heeft verkregen, doch dient u op een voldoende concrete manier aan te tonen dat u in uw land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, waarvan het CGVS van mening is dat ook u in casu, in navolging van uw moeder, zus en broer dienaangaande in gebreke blijft. U blijkt immers op geen enkele wijze in staat uw vrees jegens de familie van N.(...), en meer specifiek haar stiefbroer Z.(...) op een geloofwaardige en overtuigende wijze voor te stellen (zie infra).

Voorts verklaart u dat de broers van N.(...), N.(...) en Z.(...) , naar het huis van uw familie in Mazar-e Sharif zijn gekomen, waarbij ze uw vader geduwd en geslagen hebben (CGVS, p.25). De politie zou hierbij eveneens aanwezig zijn geweest en uw vader hebben aangemaand dat hij zijn zoon A.(...), zijnde uw broer, diende over te dragen aan de politie bij zijn terugkeer. Uw vader zou hiermee hebben ingestemd (CGVS, p.31). Het CGVS merkt hierbij op dat uw verklaringen omtrent dit incident opmerkelijk zijn. Gevraagd of de politie ingreep toen deze broers uw vader aanvielen antwoordt u negatief en stelt u dat de politie niets deed daar de politie eveneens schrik had van de broers van N.(...). U verklaart dat haar broers gangsters zijn en geen angst hebben voor de politie (CGVS, p.31). Het is allerm minst opmerkelijk dat, indien de stiefbroers van N.(...) geen enkele autoriteit en/of aanzien verleenden aan de Afghaanse politie zij deze evenwel zou betrekken in de vermeende familievete. Wanneer u op deze vaststelling gewezen wordt, bent u geenszins in staat duidelijkheid te verschaffen, en verklaart u eenvoudigweg: "Dat weet ik niet waarom ze zijn gegaan, maar ik weet dat ze vergezeld met de politie zijn gekomen" (CGVS, p.31). Uw vage en incoherente verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit element in uw asielrelaas. Voorts merkt het CGVS op dat uw verklaringen aangaande dit vermeende incident op cruciale vlakken tegenstrijdig zijn aan de verklaringen afgelegd door uw familieleden in hun respectievelijke asielprocedures. Zo verklaarde zowel uw moeder (CG 15/29314z, DVZ Verklaring Volgend Verzoek dd. 13.07.2020, vraag 16) alsook uw broer A.(...) (CG 12/15045, NPO 11.06.2012, p.9) dat Z.(...), de vader van N.(...), naar het huis gekomen is, een element dat u op geen enkel moment aanhaalt. Daarenboven maakt uw broer S.(...) in zijn tweede verzoek om internationale bescherming op geen enkel moment gewag van dit incident. Uw zus D.(...) presenteert daarentegen een derde versie van dit incident waarbij zij op geen enkel moment de betrokkenheid van de politie vermeldt (CG 15/29313z, DVZ Verklaring Volgend Verzoek dd. 13.07.2020, vraag 16). De vaststelling dat u noch uw familie op geen enkele wijze coherente en consistente verklaringen afleggen aangaande dit element in uw asielrelaas doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarbovenop stipt het CGVS aan dat deze vermeende problemen met de politie allen betrekking hebben op uw broer A.(...), waarbij uzelf en uw andere familieleden in België geen gewag maakten van enige persoonlijke problemen met de Afghaanse politie omwille van A.(...) zijn relatie met N.(...). Dit eenmalige incident, waarbij volgens uw verklaringen de politie bij betrokken zou zijn geweest, volstaat dan ook geenszins om op een overtuigende wijze uw ingeroepen vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade te staven.

U vervolgt uw relaas met te stellen dat u samen met uw familie, naar aanleiding van bovenstaande problemen, Mazar-e Sharif twee dagen later verliet daar uw vader besloot dat jullie evenmin veilig waren (CGVS, p.30-31). U verklaart hierbij dat u, tot aan uw vertrek uit Afghanistan in 2015, in verschillende Afghaanse steden hebt verbleven. U verhuisde vooreerst naar de stad Pul-i-Khumri gelegen in de provincie Baghlan waar u kort verbleef, waarna jullie opnieuw verhuisden, dit keer naar de hoofdstad Kabul. Hier verbleven jullie eveneens slechts voor een korte periode, waarop jullie naar Ghazni stad

verhuisden. Ook daar verbleven jullie slechts kortstondig, waarna u zich samen met uw familie vestigde in de stad Herat van de gelijknamige provincie Herat, waar u tot aan uw vertrek uit Afghanistan, een jaar of anderhalf jaar later verbleef (CGVS, p.8). Vooreerst dringt er zich direct een tegenstrijdigheid op daar u op het CGVS verklaart (kortstondig) in Ghazni te hebben verbleven, een woonplaats waar u, desgevraagd, op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op geen enkel moment gewag van maakt (CGVS, p.8; DVZ, Verklaring DVZ dd. 14.07.2020, p.1). Wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS vervolgens hiermee geconfronteerd wordt, veegt u de ontstane tegenstrijdigheid van tafel en verklaart u simpelweg dat u dit wel vermeld heeft (CGVS, p.9). U blijkt geenszins in staat uit te klaren hoe deze tegenstrijdigheid is kunnen ontstaan indien u Ghazni weldegelijk als verblijfplaats zou hebben vermeldt op de DVZ. Het CGVS wijst erop dat uw verklaringen op de DVZ aan u zijn voorgelezen in het Dari, en voor akkoord door u zijn ondertekend, een gegeven dat u bevestigde bij aanvang van uw onderhoud op de zetel van het CGVS (CGVS, p. 3-4). Het is derhalve niet aannemelijk dat de dossierbehandelaar op de DVZ uw verklaring foutief zou noteren. Tevens is het merkwaardig dat u het niet noodzakelijk achtte dit op de DVZ of op het CGVS te corrigeren,. Een tweede tegenstrijdigheid dringt zich op wanneer blijkt dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS niet in staat bent de duur van uw verblijf in Pul-i-Khumri en Kabul te duiden, terwijl u op de DVZ verklaarde dat u in beide steden ongeveer zes maanden zou hebben verbleven (CGVS, p.8; DVZ, Verklaring DVZ dd. 14.07.2020, p.1). Wanneer u hierop gewezen wordt antwoordt u: "ja zo, kort dus" (CGVS, p.9), maar geeft u niet de minste verduidelijking over uw plots verloren kennis over de duur van uw verblijf in Pul-i-Khumri en Kabul. U laat het CGVS derhalve in het ongewisse over hoe u op de DVZ wel in staat was deze verblijven in de tijd te duiden. De tegenstrijdigheden stoppen daar echter niet, daar uw verklaring dat u een jaar tot anderhalf in de stad Herat zou hebben verbleven evenmin overeenkomt met uw verklaring op de DVZ, waar u stelde twee jaar in Herat te hebben gewoond. Het grillige karakter van uw verklaringen omtrent uw verscheidende verblijfplaatsen maakt dat er ernstige twijfels ontstaan over uw vermeende verblijfplaatsen na uw vertrek uit Mazar-e Sharif en alvorens uw komst naar België.

Deze twijfel neemt verder toe wanneer het CGVS vaststelt dat uw verklaringen hieromtrent op geen enkele wijze in overeenstemming zijn met de verklaringen van uw familieleden, afgelegd in het kader van hun meervoudige verzoeken om internationale bescherming. Zo verklaart uw broer S.(...) dat jullie slechts 3 maanden in Kabul zouden hebben verbleven (CG 15/34900z, DVZ Verklaring Volgend Verzoek dd. 27.09.2019, vraag 10), terwijl uw zus D.(...) verklaart gedurende vijf of zes maanden in Kabul te hebben verbleven (CG 15/29313z, DVZ Verklaring Volgend Verzoek dd. 13.07.2020, vraag 16). Uw moeder daarentegen verklaart dat jullie ongeveer zeven maanden in Kabul hebben verbleven (CG 15/23914z, DVZ Verklaring Volgend Verzoek dd. 13.07.2020, vraag, 16). Dezelfde vaststelling kan gemaakt worden ten aanzien van uw familie hun verklaringen aangaande jullie verblijf in de stad Ghazni. S.(...) verklaart immers dat jullie daar slechts twee maanden verbleven, uw moeder daarentegen spreekt over drie maanden terwijl uw zus stelt dat jullie zes maanden in Ghazni hebben gewoond. Daarbovenop is uw verklaring dat jullie een jaar tot anderhalf jaar in Herat hebben gewoond, eveneens opmerkelijk daar uw broer S.(...) en uw moeder A.(...) verklaren dat jullie ongeveer twee jaar in Herat woonden. Uw zus haar verklaring schept daarbovenop enkel nog meer verwarring daar zij verklaart dat jullie gedurende tweeënhalve jaar of drie jaar in Herat woonden. De vaststelling dat u noch uw familie op geen enkel moment in staat blijken te zijn consistente, niet-tegenstrijdige en coherente verklaringen af te leggen over jullie verblijfplaatsen in Afghanistan maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan dit element in uw asielrelaas. De vaststelling dat u geenszins in staat bent klare wijn te schenken over de verblijfplaatsen van u en uw familie na uw vertrek uit Mazar- eSharif maakt dat u het CGVS, in weerwil van uw medewerkingsplicht, in het ongewisse laat over uw meest recente verblijfplaats(en) in uw land van herkomst.

Bovenstaande vaststelling wordt verder bevestigd wanneer u eveneens niet in staat blijkt te zijn het CGVS van ook maar de minst basale informatie te voorzien over uw vermeende verblijf in de hierboven vermelde steden. Zo bent u zelfs niet in staat te duiden waar in de stad Pul-i-Khumri u woonde (CGVS, p.18). Ten aanzien van uw woonplaats in Kabul kan u nog net de wijk waarin u woonde duiden, zijnde Karte Naow, maar verklaart u tegelijkertijd dat dit alles is wat u weet. U blijkt eveneens geen andere wijken noch plaatsen in Kabul te kennen (CGVS, p.19-20). Waar u nog aanhaalt dat u af en toe naar een park in Kabul ging, wijst het CGVS erop dat u hiervan evenwel de naam niet kent. Integendeel, u verklaart eerst dat het park geen naam had, een verklaring die u direct wijzigt door u hardop af te vragen dat het park wellicht een naam had en dat u deze niet weet (CGVS, p.20). Over uw verblijf in Herat legt u eveneens zeer oppervlakkige en algemene verklaringen af. Ook hier komt u niet verder dan de naam van uw eigen wijk, zijnde Malik, te vermelden, maar hebt u geenszins weet van andere wijken in Herat. U vermeldt dan nog dat er een kruispunt ligt, maar verklaart hierbij evenwel direct dat u de naam van dit kruispunt niet kent (CGVS, p.21). U verklaart hierbij tot slot nog dat u de twee bekende minaretten van

Herat hebt gezien, maar ook hier bent u niet in staat deze bij naam te benoemen (CGVS, p.21). De vaststelling dat u over geen enkele van uw laatste verblijfplaatsen in Afghanistan in staat bent omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen maakt dat uw verklaringen niet doorleefd over komen. U doet hiermee de geloofwaardigheid aangaande dit element in uw asielaanvraag verder teniet. Waar u uw gebrekkige verklaringen hieromtrent tracht te vergoelijken door u doorlopend te beroepen op het feit dat u toentertijd jong was, alsook dat u niet buiten mocht komen, wijst het CGVS erop dat dit uw gebrek aan kennis niet kan vergoelijken. Er mag immers van u worden verwacht dat, indien u daadwerkelijk uit uw verklaarde regio van herkomst komt, u hierover op omstandige en doorleefde wijze verklaringen kan afleggen, quod non in casu. Daarbovenop ondermijnt u uw eigen verweer op fundamentele wijze door evenwel te verklaren dat u in Kabul weldegelijk naar buiten mocht gaan (CGVS, p.20). Het is derhalve niet aannemelijk dat u geen enkele indruk opdeed tijdens uw verblijven in Kabul, Ghazni en/of Herat.

Ten overvloede wijst het CGVS erop dat u, noch uw moeder, zus en/of broer een document voorleggen ter staving van jullie verblijf in Pul-i-Khumri, Ghazni, Kabul en/of Herat. Het CGVS is derhalve niet in staat dit objectieve wijze na te gaan. Uw verklaringen blijven dan ook louter blote beweringen.

De vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde verblijfplaatsen na uw families vermeende vertrek uit Mazar-e Sharif maakt dat u het CGVS in het ongewisse laat over uw meest recente verblijfplaats(en) noch kan u staven dat uw familie evenwel ooit elders verbleven heeft in Afghanistan dan Mazari-Sharif. U laat het CGVS derhalve eveneens in het ongewisse over u en uw families daadwerkelijk vluchtmotief, zijnde de aanleiding waardoor u en uw familie, vijf jaar na het vertrek van uw broer A.(...) en N.(...) uit Afghanistan alsnog besloten Afghanistan te verlaten. Integendeel, gevraagd om welke reden uw familie niet besloot om in 2010 als gezin Afghanistan te verlaten, verklaart u "de reden was dat er niet voldoende geld was voor ons allemaal om Afghanistan te verlaten. Hij had voldoende middelen om A.(...) en N.(...) naar hier te sturen en dan moest hij nog afwachten tot ons huis verkocht werd om met dat geld de rest van de familie te laten vluchten." (CGVS, p.32). U geeft hierbij nog te kennen dat u niet weet wanneer het huis werd verkocht (CGVS, p.32). Uw verklaring is allerm minst opmerkelijk te noemen daar u op een eerder moment wist te duiden dat het huis verkocht werd toen jullie "van Mazar-i-Sharif naar Pul-i-Khumri gingen" (CGVS, p.10). Dat de verkoop van jullie huis ogenschijnlijk nog in 2010, al dan niet in begin 2011 verkocht werd maakt dat uw verklaring dat jullie wachtten op de verkoop van het huis om Afghanistan te verlaten niet geloofwaardig is, daar jullie pas in 2015 Afghanistan verlieten.

Uw vrees jegens de familie van N.(...) wordt hierbij tevens ernstig gerelativeerd door de vaststelling dat jullie nog een vijftal jaren na het vertrek van A.(...) en N.(...) zonder enig probleem in Afghanistan hebben kunnen verblijven. Immers, gevraagd of uw familie nog problemen kende na hun vertrek verklaart u louter: "we zijn daarna ook niet meer zo lang gebleven in het dorp zoals ik zei, mijn vader had een belofte gedaan aan de politie om mijn broer zelf te brengen als hij terug zou zijn" (CGVS, p.32). U verklaart eveneens niet te weten of er sedert hun vertrek nog dreigementen zijn geuit door de familie van N.(...) jegens uw familie (CGVS, p.32). De vaststelling dat u op geen enkel moment tijdens uw asielaanvraag, op de DVZ noch op het CGVS, gewag maakt van enig probleem met de familie van N.(...) sedert 2010, maakt dat u geenszins in staat bent uw vrees voor N.(...) haar familie te actualiseren, personaliseren noch te concretiseren. Een dergelijk algemene verwijzing naar de problemen van uw broer volstaat niet voor de toekenning van internationale bescherming in uw hoofde. U verklaart hieromtrent louter dat de broers van N.(...) gangsters zijn en dat uw moeder u vertelde dat zij "een wapen droegen enzo" (CGVS, p.30). Deze uiterst vage verklaringen kan niet overtuigen. Gevraagd of er dan nog andere redenen zijn waardoor zij als gangsters werden aangezien, volhardt u in het feit dat zij wapens droegen en gewone mensen geen wapen dragen. U verklaart aanvullend nog dat zij misschien ook nog contact hebben met een bende, maar uw verklaringen blijven ook hier stereotiep en oppervlakkig. Het dragen van een wapen is in Afgaanse context geenszins een opsmuk die enkel aan gangsters kan worden toegeschreven. Evenmin is het dragen van een wapen een bewijs dat iemand geaffilieerd is met een (criminele) bende. De vaststelling dat u geenszins kunt duiden om welke reden de stiefbroers van N.(...) een gevaar vormen voor uw persoon ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven danig.

Ten overvloede wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het allerm minst opmerkelijk is dat uw moeder tijdens haar tweede verzoek om internationale bescherming van 13/09/2019 verklaart dat er dreigbrieven gestuurd werden naar haar broer, alsook naar haar schoonbroer (CG 15/29314z, DVZ Verklaring Volgend Verzoek dd. 13.07.2020, vraag 16), maar dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ noch op het CGVS hierover op enige moment gewag van maakt. Uw moeder legde evenmin

enig document voor ter staving van deze vermeende dreigbrieven uitgaande van N.(...) haar familie. De vaststelling dat u op geen enkel moment deze vermeende dreigbrieven vermeldt, doch een centraal en cruciaal element dat onlosmakelijk verbonden is aan uw ingeroepen moeilijkheden met de familie van N.(...) doet de wenkbrauwen fronsen, en ondermijnt de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder. Er mag immers van u en uw familie verwacht worden dat jullie, zeker ten aanzien van een dusdanig centraal element, coherente en gelijkaardige verklaringen afleggen des te meer daar u heden verklaart internationale bescherming te behoeven omwille van de problemen met de familie van N.(...).

Waar u nog verklaart dat uw vader sinds jullie vertrek uit Afghanistan in 2015 op verschillende plaatsen dient te verblijven om zo niet gevonden te worden door de familie van N.(...), alsook dat hij hierbij in Tadzjikistan en Oezbekistan verblijft merkt het CGVS dat u evenmin duidelijkheid kunt scheppen over waar uw vader op dit moment verblijft. Ter staving van zijn verblijf in het buitenland legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud een zestal foto's neer (zie map documenten – document 3). Bevraagd over deze foto's blijkt echter dat u geenszins in staat bent hierover omstandige verklaringen af te leggen. U verklaart hierbij louter dat dit uw vader betreft in een van die landen, zijnde Tadzjikistan en Oezbekistan, waarmee u tracht aan te tonen dat uw vader niet in Afghanistan verblijft (CGVS, p.24). Echter, nergens uit deze foto's kan afgeleid worden dat deze man daadwerkelijk uw vader betreft noch kan a fortiori op basis van deze foto geconcludeerd worden in welke omstandigheden deze man, van wie u pretendeert dat het uw vader is, zoals u voorhoudt geen vaste verblijfplaats kent in Afghanistan en/of in Tadzjikistan en Oezbekistan zou verblijven. Aldus, geeft de foto slechts een bepaald beeld weer, maar zegt niets over de omstandigheden waarin deze man leeft. Dit volstaat dan ook niet om uw verklaring dat uw vader zich nog altijd niet kan vestigen op een vaste plaats in Afghanistan omwille van de vermeende problemen met de familie van N.(...), te bewijzen. Daarbovenop bent u niet in staat de personen te duiden met wie uw vader staat afgebeeld. Volledigheidshalve wijst het CGVS erop dat u betreffende uw vader evenmin enig document voorlegt. Het CGVS is derhalve niet in staat uw verklaringen na te gaan. Uw verklaringen daaromtrent blijven dan ook wederom louter blote beweringen. Het niet terdege kunnen staven van uw vaders verblijfplaats ondermijnt de geloofwaardigheid omtrent uw asielmotieven verder. Daarenboven is het allerm minst opmerkelijk te noemen dat uw vader wiens leven, naar analogie van uw verklaringen, nog altijd zodanig in gevaar is dat hij geen vaste verblijfplaats zou kunnen aanhouden; wel het risico neemt om terug te reizen naar Mazar-e Sharif om zijn ouders, zijnde uw grootouders, te bezoeken (CGVS, p.11). Deze vaststelling relativeert de vrees van uw familie, en daarmee ook uw vrees, jgens de familie van N.(...) die eveneens in Mazar-e Sharif zouden verblijven, verder.

Gedurende uw persoonlijk onderhoud op het CGVS haalt u, wanneer u geconfronteerd, al dan niet gewezen wordt op uw gebrekkige kennis omtrent cruciale en centrale elementen die verband houden met uw ingeroepen vrees en asielmotieven, op verschillende momenten aan dat u toentertijd jong was, alsook dat u, om u niet mentaal te belasten, niet veel werd verteld door uw ouders. U verklaart dat uw moeder u deze informatie pas vertelde toen u hier aankwam (CGVS, p.17, 19, 25, 26, 28). Het CGVS wijst er evenwel op dat van u kan worden verwacht dat u gedetailleerde verklaringen kan afleggen over uw vervolgingsfeiten en dat u ernstige pogingen onderneemt om u te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van uw relaas waarvan u geen kennis heeft. Uw zeer gebrekkige kennis klemmt des te meer daar uw voltallig gezin, met uitzondering van uw vader, zich in België bevindt, alsook uw broer A.(...) en zijn vrouw N.(...) en u dan ook weldegelijk, indien u de nodige stappen zet, toegang heeft tot deze essentiële informatie. Daar uw broers A.(...) en S.(...) , uw zus D.(...), uw moeder A.(...), alsook uw nicht N.(...) reeds allen een verzoek om internationale bescherming indienden en in het kader van hun verzoek, al dan niet meermaals, gehoord werden door het CGVS kan er des te meer verwachten worden dat zij het belang inzien om u deze informatie ook te verschaffen in kader van uw verzoek. Uw verweer kan aldus geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS nog het volgende op ten aanzien van het gebrek aan identiteitsdocumenten. U legt gedurende uw asielprocedure op de DVZ noch tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geen enkel document neer ter staving van uw identiteit en/of nationaliteit. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ verklaarde u hieromtrent dat uw taskara verloren is gegaan tussen Turkije en Griekenland. U zou eveneens nooit in het bezit zijn geweest van een paspoort (DVZ, Verklaring DVZ dd. 14.07.2020, p.10). Uw verklaring op de DVZ staat daarmee haaks op uw verklaring tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, waar u evenwel verklaart in het bezit te zijn geweest van een Afgaans paspoort (CGVS, p.5). U verklaart hierbij dat u dit paspoort, alsook uw taskara, moedwillig heeft vernietigd in Turkije (CGVS, p.6). Uw verklaring dat u zich bewust en moedwillig heeft ontdaan van uw identiteitsdocumenten, doch documenten die essentieel zijn voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, is bovendien nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen afgelegd op de DVZ, waar u liet uitschijnen dat u uw taskara

bent verloren. Het moge duidelijk zijn dat het bewust vernietigen van identiteitsdocumenten, met het oogmerk deze te kunnen achterhouden van de orde- en/of asielinstanties, en daarbovenop het afleggen van valse verklaringen over deze documenten, uw algehele geloofwaardigheid geenszins ten goede komt. De kopie van uw vermeende taskara die uw moeder voorlegde in haar eerste verzoek om internationale bescherming blijkt volgens uw verklaringen bovendien vals te zijn (CGVS, p. 7-8) en heeft derhalve geen enkele bewijswaarde, integendeel. U brengt uw algehele geloofwaardigheid verder in het gedrang wanneer u eveneens verklaart dat u met uw Afghaanse paspoort een visum voor Iran heeft aangevraagd, doch kunt u geen enkele verduidelijking scheppen om welke reden u dit visum aanvraagde noch wanneer u dit visum aanvraagde (CGVS, p.6-7). Uw poging uw totale gebrek aan kennis te vergoelijken door te verklaren dat u destijds heel jong was kan evenmin overtuigen, daar u evenwel nog ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan in 2015 reeds de leeftijd van 14 à 15 jaar had bereikt, en evenwel nog in het bezit was van uw Afghaanse paspoort. Daarenboven stipt het CGVS opnieuw aan dat indien u dit visum inderdaad gebruikte om op legale wijze van Herat naar Iran te reizen op het moment van uw vertrek uit Afghanistan, u zich hierover terdege kon informeren bij uw ouders, al dan niet uw oudere zus D.(...) en broer S.(...) (CGVS, p.6). Uw onvermogen duidelijkheid te scheppen over uw Iraanse visum, gekoppeld aan de onduidelijkheid omtrent uw verblijfplaatsen in Afghanistan sedert 2010, maakt dat er evenwel vermoedens rijzen dat u bepaalde zaken over uw bezoek aan Iran wenst te verzwijgen. Wat er ook van zij, uw tegenstrijdige verklaringen, alsook uw handelingen gericht op het achterhouden van uw identiteitsdocumenten voor de (Belgische) autoriteiten, zijn nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

De vaststelling dat u manifest faalt in het afleggen van gedetailleerde, coherente en consistente verklaringen aangaande cruciale elementen in uw asielrelaas, bevestigt dat uw vermeende problemen met de familie van N.(...) bedrieglijk zijn. U bent dan ook geenszins in staat uw persoonlijke vrees jegens haar familie op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen. Uw algemene, vage en ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in uw hoofde te besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

Waar u nog aanhaalt sedert lange tijd in België te verblijven en dat u actief deelneemt aan de Belgische samenleving daar u verklaart de taal te spreken, alsook dat u in België naar school gaat, werkt en stage loopt en ter staving een Belgisch scholingsattest voorlegt (zie map documenten – document 2), vormen geen aanleiding voor de toekenning van internationale bescherming. U verklaart tevens dat u op geen enkel moment in aanraking bent gekomen met de politie in België (CGVS, p.24, 33). Alhoewel het bovenstaande getuigt van een oprechte en grote welwillendheid om in België te integreren en onderdeel uit te maken van de Belgische samenleving wijst het CGVS erop dat deze, door u aangehaalde motieven, geenszins ressorteren onder de Vluchtelingenconventie noch dat u omwille van uw integratie in België een risico loopt op ernstige schade. Deze vallen derhalve niet onder de bevoegdheid van het CGVS. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures om een verblijfsrecht in België aan te vragen op basis van uw (langdurig) verblijf en uw sociale situatie in België.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient

beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Mazar-e Sharif te worden beoordeeld.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-54 en 90-100, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/EASO_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan Mazar-e Sharif is de hoofdstad van de provincie Balkh en is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Mazar-e Sharif was een van de districten in de provincie Balkh waar een lager aantal incidenten werd gemeld. ACLED registreerde er tussen 1 maart 2019 en 30 juni 2020 19 gewelddadige incidenten, wat ongeveer 2 % van alle door ACLED in de provincie Balkh geregistreerde veiligheidsincidenten vertegenwoordigden.*

Inzake de veiligheidssituatie dient herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Mazare Sharif. Het patroon van geweld in het district Mazar-e Sharif verschilt bovendien duidelijk van het geweld dat de rest van provincie Balkh kenmerkt, waar het merendeel van de veiligheidsincidenten gewapende confrontaties betroffen. Zo waren meer dan de helft van de gemelde geweldsincidenten in Mazar-e Sharif landmijn- of IEDexplosies, vonden er opvallend minder gewapende confrontaties en geen luchtaanvallen plaats. Het ontslag van Atta Mohammed Noor als gouverneur van Balkh in december 2017 heeft naar verluidt geleid tot een toename van criminaliteit, zoals gewapende overvallen, moorden en ontvoeringen. Mazar-e Sharif was ook het toneel van enkele confrontaties die kaderden binnen een politiek machtsspel tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten enerzijds en aanhangers van de voormalige gouverneur Atta Noor en van de vroegere politiechef van Faryab anderzijds. UNOCHA maakt tot slot geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Mazar-e Sharif. Bovendien blijkt het district een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Mazar-e Sharif werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een stad waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in de stad Mazar-e Sharif sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om

aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Mazar-e Sharif in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de stad Mazar-e Sharif een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de stad Mazar-i-Sharif actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mazar-i-Sharif. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van: “artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel I van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenconventie) schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de rechten van de verdediging, schending artikel 15 van de RICHTLIJN 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011”.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanpak. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielrelaas aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u eerwraak, en meer specifiek vreest u dat u gedood zal worden door de stiefbroers van N.(...), N.(...) en Z.(...) . Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst dient er te worden aangestipt dat er, in voorliggend geval, kan worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming grotendeels steunt op de problemen van uw broer A.(...) en uw paternale nicht N.(...), daar de eerwraak die u vreest voortvloeit uit hun verboden huwelijk, dat in 2010 aanleiding gaf voor hun vlucht uit Afghanistan en hun erkenning als vluchteling op 24 oktober 2012 (CGVS, p.25, 33). U verklaart hierbij aanvullend dat u en uw familie omwille van dit verboden huwelijk verwickeld zijn geraakt in een familievete en derhalve, twee tot drie dagen na het vertrek van A.(...) en N.(...) uit Afghanistan, Mazar-e Sharif dienden te ontvluchten daar jullie eveneens gevaar liepen (CGVS, p.25). Zoals reeds uiteengezet beroepen uw moeder A.(...), uw zus D.(...) alsook uw broer S.(...) zich op dezelfde problemen in hun respectievelijke tweede verzoeken om internationale bescherming, die allen reeds niet-ontvankelijk zijn verklaard door het CGVS. Zij bleken immers geenszins in staat geloofwaardige, gedetailleerde en coherente verklaringen af te leggen omtrent de (actualiteit van de) vermeende problemen die uw familie in Afghanistan kende, evenmin konden zij overtuigen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging dienen te koesteren of een risico op reële schade lopen. De familieband tussen uw moeder A.(...) en uw broer A.(...) stond daarenboven ter discussie. Het beroep van uw broer S.(...) tegen de desbetreffende niet-ontvankelijkheidsbeslissing van het CGVS werd door de RvV verworpen (arrest RvV nr. 237 716 van 30.06.2020). Een kopie hiervan werd toegevoegd aan het administratief dossier (zie map Landeninformatie – documenten 1-3). Waar u ter staving van de familieband tussen uw moeder A.(...) en uw broer A.(...) een verwantschapsonderzoek voorlegt dat het genetisch moederschap van uw moeder A.(...) ten aanzien van uw broer A.(...) bewijst (zie map documenten – document 1), stipt het CGVS het volgende aan. Het feit dat het CGVS de familieband tussen uw moeder A.(...) en uw broer A.(...) niet (langer) betwist, benadrukt het CGVS evenwel dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, zijnde u, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Elk verzoek dient derhalve individueel te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij u op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat u een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. U kan zich derhalve geenszins louter steunen op een familielid die wel internationale bescherming heeft verkregen, doch dient u op een voldoende concrete manier aan te tonen dat u in uw land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, waarvan het CGVS van mening is dat ook u in casu, in navolging van uw moeder, zus en broer dienaangaande in gebreke blijft. U blijkt immers op

geen enkele wijze in staat uw vrees jegens de familie van N.(...), en meer specifiek haar stiefbroer Z.(...) op een geloofwaardige en overtuigende wijze voor te stellen (zie infra).

Voorts verklaart u dat de broers van N.(...), N.(...) en Z.(...) , naar het huis van uw familie in Mazar-e Sharif zijn gekomen, waarbij ze uw vader geduwd en geslagen hebben (CGVS, p.25). De politie zou hierbij eveneens aanwezig zijn geweest en uw vader hebben aangemaand dat hij zijn zoon A.(...), zijnde uw broer, diende over te dragen aan de politie bij zijn terugkeer. Uw vader zou hiermee hebben ingestemd (CGVS, p.31). Het CGVS merkt hierbij op dat uw verklaringen omtrent dit incident opmerkelijk zijn. Gevraagd of de politie ingreep toen deze broers uw vader aanvielen antwoordt u negatief en stelt u dat de politie niets deed daar de politie eveneens schrik had van de broers van N.(...). U verklaart dat haar broers gangsters zijn en geen angst hebben voor de politie (CGVS, p.31). Het is allerm minst opmerkelijk dat, indien de stiefbroers van N.(...) geen enkele autoriteit en/of aanzien verleenden aan de Afghaanse politie zij deze evenwel zou betrekken in de vermeende familievete. Wanneer u op deze vaststelling gewezen wordt, bent u geenszins in staat duidelijkheid te verschaffen, en verklaart u eenvoudigweg: "Dat weet ik niet waarom ze zijn gegaan, maar ik weet dat ze vergezeld met de politie zijn gekomen" (CGVS, p.31). Uw vage en incoherente verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit element in uw asielrelaas. Voorts merkt het CGVS op dat uw verklaringen aangaande dit vermeende incident op cruciale vlakken tegenstrijdig zijn aan de verklaringen afgelegd door uw familieleden in hun respectievelijke asielprocedures. Zo verklaarde zowel uw moeder (CG 15/29314z, DVZ Verklaring Volgend Verzoek dd. 13.07.2020, vraag 16) alsook uw broer A.(...) (CG 12/15045, NPO 11.06.2012, p.9) dat Z.(...), de vader N.(...), naar het huis gekomen is, een element dat u op geen enkel moment aanhaalt. Daarenboven maakt uw broer S.(...) in zijn tweede verzoek om internationale bescherming op geen enkel moment gewag van dit incident. Uw zus D.(...) presenteert daarentegen een derde versie van dit incident waarbij zij op geen enkel moment de betrokkenheid van de politie vermeldt (CG 15/29313z, DVZ Verklaring Volgend Verzoek dd. 13.07.2020, vraag 16). De vaststelling dat u noch uw familie op geen enkele wijze coherente en consistente verklaringen afleggen aangaande dit element in uw asielrelaas doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarbovenop stipt het CGVS aan dat deze vermeende problemen met de politie allen betrekking hebben op uw broer A.(...), waarbij uzelf en uw andere familieleden in België geen gewag maakten van enige persoonlijke problemen met de Afghaanse politie omwille van A.(...) zijn relatie met N.(...). Dit eenmalige incident, waarbij volgens uw verklaringen de politie bij betrokken zou zijn geweest, volstaat dan ook geenszins om op een overtuigende wijze uw ingeroepen vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade te staven.

U vervolgt uw relaas met te stellen dat u samen met uw familie, naar aanleiding van bovenstaande problemen, Mazar-e Sharif twee dagen later verliet daar uw vader besloot dat jullie evenmin veilig waren (CGVS, p.30-31). U verklaart hierbij dat u, tot aan uw vertrek uit Afghanistan in 2015, in verschillende Afghaanse steden hebt verbleven. U verhuisde vooreerst naar de stad Pul-i-Khumri gelegen in de provincie Baghlan waar u kort verbleef, waarna jullie opnieuw verhuisden, dit keer naar de hoofdstad Kabul. Hier verbleven jullie eveneens slechts voor een korte periode, waarop jullie naar Ghazni stad verhuisden. Ook daar verbleven jullie slechts kortstondig, waarna u zich samen met uw familie vestigde in de stad Herat van de gelijknamige provincie Herat, waar u tot aan uw vertrek uit Afghanistan, een jaar of anderhalf jaar later verbleef (CGVS, p.8). Vooreerst dringt er zich direct een tegenstrijdigheid op daar u op het CGVS verklaart (kortstondig) in Ghazni te hebben verbleven, een woonplaats waar u, desgevraagd, op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op geen enkel moment gewag van maakt (CGVS, p.8; DVZ, Verklaring DVZ dd. 14.07.2020, p.1). Wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS vervolgens hiermee geconfronteerd wordt, veegt u de ontstane tegenstrijdigheid van tafel en verklaart u simpelweg dat u dit wel vermeld heeft (CGVS, p.9). U blijkt geenszins in staat uit te klaren hoe deze tegenstrijdigheid is kunnen ontstaan indien u Ghazni weldegelijk als verblijfplaats zou hebben vermeldt op de DVZ. Het CGVS wijst erop dat uw verklaringen op de DVZ aan u zijn voorgelezen in het Dari, en voor akkoord door u zijn ondertekend, een gegeven dat u bevestigde bij aanvang van uw onderhoud op de zetel van het CGVS (CGVS, p. 3-4). Het is derhalve niet aannemelijk dat de dossierbehandelaar op de DVZ uw verklaring foutief zou noteren. Tevens is het merkwaardig dat u het niet noodzakelijk achtte dit op de DVZ of op het CGVS te corrigeren,. Een tweede tegenstrijdigheid dringt zich op wanneer blijkt dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS niet in staat bent de duur van uw verblijf in Pul-i-Khumri en Kabul te duiden, terwijl u op de DVZ verklaarde dat u in beide steden ongeveer zes maanden zou hebben verbleven (CGVS, p.8; DVZ, Verklaring DVZ dd. 14.07.2020, p.1). Wanneer u hierop gewezen wordt antwoordt u: "ja zo, kort dus" (CGVS, p.9), maar geeft u niet de minste verduidelijking over uw plots verloren kennis over de duur van uw verblijf in Pul-i-

Khumri en Kabul. U laat het CGVS derhalve in het ongewisse over hoe u op de DVZ wel in staat was deze verblijven in de tijd te duiden. De tegenstrijdigheden stoppen daar echter niet, daar uw verklaring dat u een jaar tot anderhalf in de stad Herat zou hebben verbleven evenmin overeenkomt met uw verklaring op de DVZ, waar u stelde twee jaar in Herat te hebben gewoond. Het grillige karakter van uw verklaringen omtrent uw verscheidende verblijfplaatsen maakt dat er ernstige twijfels ontstaan over uw vermeende verblijfplaatsen na uw vertrek uit Mazar-e Sharif en alvorens uw komst naar België.

Deze twijfel neemt verder toe wanneer het CGVS vaststelt dat uw verklaringen hieromtrent op geen enkele wijze in overeenstemming zijn met de verklaringen van uw familieleden, afgelegd in het kader van hun meervoudige verzoeken om internationale bescherming. Zo verklaart uw broer S.(...) dat jullie slechts 3 maanden in Kabul zouden hebben verbleven (CG 15/34900z, DVZ Verklaring Volgend Verzoek dd. 27.09.2019, vraag 10), terwijl uw zus D.(...) verklaart gedurende vijf of zes maanden in Kabul te hebben verbleven (CG 15/29313z, DVZ Verklaring Volgend Verzoek dd. 13.07.2020, vraag 16). Uw moeder daarentegen verklaart dat jullie ongeveer zeven maanden in Kabul hebben verbleven (CG 15/23914z, DVZ Verklaring Volgend Verzoek dd. 13.07.2020, vraag, 16). Dezelfde vaststelling kan gemaakt worden ten aanzien van uw familie hun verklaringen aangaande jullie verblijf in de stad Ghazni. S.(...) verklaart immers dat jullie daar slechts twee maanden verbleven, uw moeder daarentegen spreekt over drie maanden terwijl uw zus stelt dat jullie zes maanden in Ghazni hebben gewoond. Daarbovenop is uw verklaring dat jullie een jaar tot anderhalf jaar in Herat hebben gewoond, eveneens opmerkelijk daar uw broer S.(...) en uw moeder A.(...) verklaren dat jullie ongeveer twee jaar in Herat woonden. Uw zus haar verklaring schept daarbovenop enkel nog meer verwarring daar zij verklaart dat jullie gedurende tweeënhalve jaar of drie jaar in Herat woonden. De vaststelling dat u noch uw familie op geen enkel moment in staat blijken te zijn consistente, niet-tegenstrijdige en coherente verklaringen af te leggen over jullie verblijfplaatsen in Afghanistan maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan dit element in uw asielrelaas. De vaststelling dat u geenszins in staat bent klare wijn te schenken over de verblijfplaatsen van u en uw familie na uw vertrek uit Mazar- eSharif maakt dat u het CGVS, in weerwil van uw medewerkingsplicht, in het ongewisse laat over uw meest recente verblijfplaats(en) in uw land van herkomst.

Bovenstaande vaststelling wordt verder bevestigd wanneer u eveneens niet in staat blijkt te zijn het CGVS van ook maar de minst basale informatie te voorzien over uw vermeende verblijf in de hierboven vermelde steden. Zo bent u zelfs niet in staat te duiden waar in de stad Pul-i-Khumri u woonde (CGVS, p.18). Ten aanzien van uw woonplaats in Kabul kan u nog net de wijk waarin u woonde duiden, zijnde Karte Naow, maar verklaart u tegelijkertijd dat dit alles is wat u weet. U blijkt eveneens geen andere wijken noch plaatsen in Kabul te kennen (CGVS, p.19-20). Waar u nog aanhaalt dat u af en toe naar een park in Kabul ging, wijst het CGVS erop dat u hiervan evenwel de naam niet kent. Integendeel, u verklaart eerst dat het park geen naam had, een verklaring die u direct wijzigt door u hardop af te vragen dat het park wellicht een naam had en dat u deze niet weet (CGVS, p.20). Over uw verblijf in Herat legt u eveneens zeer oppervlakkige en algemene verklaringen af. Ook hier komt u niet verder dan de naam van uw eigen wijk, zijnde Malik, te vermelden, maar hebt u geenszins weet van andere wijken in Herat. U vermeldt dan nog dat er een kruispunt ligt, maar verklaart hierbij evenwel direct dat u de naam van dit kruispunt niet kent (CGVS, p.21). U verklaart hierbij tot slot nog dat u de twee bekende minaretten van Herat hebt gezien, maar ook hier bent u niet in staat deze bij naam te benoemen (CGVS, p.21). De vaststelling dat u over geen enkele van uw laatste verblijfplaatsen in Afghanistan in staat bent omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen maakt dat uw verklaringen niet doorleefd over komen. U doet hiermee de geloofwaardigheid aangaande dit element in uw asielrelaas verder teniet. Waar u uw gebrekkige verklaringen hieromtrent tracht te vergoelijken door u doorlopend te beroepen op het feit dat u toentertijd jong was, alsook dat u niet buiten mocht komen, wijst het CGVS erop dat dit uw gebrek aan kennis niet kan vergoelijken. Er mag immers van u worden verwacht dat, indien u daadwerkelijk uit uw verklaarde regio van herkomst komt, u hierover op omstandige en doorleefde wijze verklaringen kan afleggen, quod non in casu. Daarbovenop ondermijnt u uw eigen verweer op fundamentele wijze door evenwel te verklaren dat u in Kabul weldegelijk naar buiten mocht gaan (CGVS, p.20). Het is derhalve niet aannemelijk dat u geen enkele indruk opdeed tijdens uw verblijven in Kabul, Ghazni en/of Herat.

Ten overvloede wijst het CGVS erop dat u, noch uw moeder, zus en/of broer een document voorleggen ter staving van jullie verblijf in Pul-i-Khumri, Ghazni, Kabul en/of Herat. Het CGVS is derhalve niet in staat dit objectieve wijze na te gaan. Uw verklaringen blijven dan ook louter blote beweringen.

De vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde verblijfplaatsen na uw families vermeende vertrek uit Mazar-e Sharif maakt dat u het CGVS in het ongewisse laat over uw meest

recente verblijfplaats(en) noch kan u staven dat uw familie evenwel ooit elders verbleven heeft in Afghanistan dan Mazari-Sharif. U laat het CGVS derhalve eveneens in het ongewisse over u en uw families daadwerkelijk vluchtmotief, zijnde de aanleiding waardoor u en uw familie, vijf jaar na het vertrek van uw broer A.(...) en N.(...) uit Afghanistan alsnog besloten Afghanistan te verlaten. Integendeel, gevraagd om welke reden uw familie niet besloot om in 2010 als gezin Afghanistan te verlaten, verklaart u "de reden was dat er niet voldoende geld was voor ons allemaal om Afghanistan te verlaten. Hij had voldoende middelen om A.(...) en N.(...) naar hier te sturen en dan moest hij nog afwachten tot ons huis verkocht werd om met dat geld de rest van de familie te laten vluchten." (CGVS, p.32). U geeft hierbij nog te kennen dat u niet weet wanneer het huis werd verkocht (CGVS, p.32). Uw verklaring is allerm minst opmerkelijk te noemen daar u op een eerder moment wist te duiden dat het huis verkocht werd toen jullie "van Mazar-i-Sharif naar Pul-i-Khumri gingen" (CGVS, p.10). Dat de verkoop van jullie huis ogenschijnlijk nog in 2010, al dan niet in begin 2011 verkocht werd maakt dat uw verklaring dat jullie wachtten op de verkoop van het huis om Afghanistan te verlaten niet geloofwaardig is, daar jullie pas in 2015 Afghanistan verlieten.

Uw vrees jegens de familie van N.(...) wordt hierbij tevens ernstig gerelativeerd door de vaststelling dat jullie nog een vijftal jaren na het vertrek van A.(...) en N.(...) zonder enig probleem in Afghanistan hebben kunnen verblijven. Immers, gevraagd of uw familie nog problemen kende na hun vertrek verklaart u louter: "we zijn daarna ook niet meer zo lang gebleven in het dorp zoals ik zei, mijn vader had een belofte gedaan aan de politie om mijn broer zelf te brengen als hij terug zou zijn" (CGVS, p.32). U verklaart eveneens niet te weten of er sedert hun vertrek nog dreigementen zijn geuit door de familie van N.(...) jegens uw familie (CGVS, p.32). De vaststelling dat u op geen enkel moment tijdens uw asielp procedure, op de DVZ noch op het CGVS, gewag maakt van enig probleem met de familie van N.(...) sedert 2010, maakt dat u geenszins in staat bent uw vrees voor N.(...) haar familie te actualiseren, personaliseren noch te concretiseren. Een dergelijk algemene verwijzing naar de problemen van uw broer volstaat niet voor de toekenning van internationale bescherming in uw hoofde. U verklaart hieromtrent louter dat de broers van N.(...) gangsters zijn en dat uw moeder u vertelde dat zij "een wapen droegen enzo" (CGVS, p.30). Deze uiterst vage verklaringen kan niet overtuigen. Gevraagd of er dan nog andere redenen zijn waardoor zij als gangsters werden aangezien, volhardt u in het feit dat zij wapens droegen en gewone mensen geen wapen dragen. U verklaart aanvullend nog dat zij misschien ook nog contact hebben met een bende, maar uw verklaringen blijven ook hier stereotiep en oppervlakkig. Het dragen van een wapen is in Afgaanse context geenszins een opsmuk die enkel aan gangsters kan worden toegeschreven. Evenmin is het dragen van een wapen een bewijs dat iemand geaffilieerd is met een (criminele) bende. De vaststelling dat u geenszins kunt duiden om welke reden de stiefbroers van N.(...) een gevaar vormen voor uw persoon ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven danig.

Ten overvloede wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het allerm minst opmerkelijk is dat uw moeder tijdens haar tweede verzoek om internationale bescherming van 13/09/2019 verklaart dat er dreigbrieven gestuurd werden naar haar broer, alsook naar haar schoonbroer (CG 15/29314z, DVZ Verklaring Volgend Verzoek dd. 13.07.2020, vraag 16), maar dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ noch op het CGVS hierover op enige moment gewag van maakt. Uw moeder legde evenmin enig document voor ter staving van deze vermeende dreigbrieven uitgaande van N.(...) haar familie. De vaststelling dat u op geen enkel moment deze vermeende dreigbrieven vermeldt, doch een centraal en cruciaal element dat onlosmakelijk verbonden is aan uw ingeroepen moeilijkheden met de familie van N.(...) doet de wenkbrouwen fronsen, en ondermijnt de algehele geloofwaardigheid van uw asielaanspraak verder. Er mag immers van u en uw familie verwacht worden dat jullie, zeker ten aanzien van een dusdanig centraal element, coherente en gelijkaardige verklaringen afleggen des te meer daar u heden verklaart internationale bescherming te behoeven omwille van de problemen met de familie van N.(...).

Waar u nog verklaart dat uw vader sinds jullie vertrek uit Afghanistan in 2015 op verschillende plaatsen dient te verblijven om zo niet gevonden te worden door de familie van N.(...), alsook dat hij hierbij in Tadzjikistan en Oezbekistan verblijft merkt het CGVS dat u evenmin duidelijkheid kunt scheppen over waar uw vader op dit moment verblijft. Ter staving van zijn verblijf in het buitenland legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud een zestal foto's neer (zie map documenten – document 3). Bevrraagd over deze foto's blijkt echter dat u geenszins in staat bent hierover omstandige verklaringen af te leggen. U verklaart hierbij louter dat dit uw vader betreft in een van die landen, zijnde Tadzjikistan en Oezbekistan, waarmee u tracht aan te tonen dat uw vader niet in Afghanistan verblijft (CGVS, p.24). Echter, nergens uit deze foto's kan afgeleid worden dat deze man daadwerkelijk uw vader betreft noch kan a fortiori op basis van deze foto geconcludeerd worden in welke omstandigheden deze man, van wie u pretendeert dat het uw vader is, zoals u voorhoudt geen vaste verblijfplaats kent in Afghanistan en/of in Tadzjikistan

en Oezbekistan zou verblijven. Aldus, geeft de foto slechts een bepaald beeld weer, maar zegt niets over de omstandigheden waarin deze man leeft. Dit volstaat dan ook niet om uw verklaring dat uw vader zich nog altijd niet kan vestigen op een vaste plaats in Afghanistan omwille van de vermeende problemen met de familie van N.(...), te bewijzen. Daarbovenop bent u niet in staat de personen te duiden met wie uw vader staat afgebeeld. Volledigheidshalve wijst het CGVS erop dat u betreffende uw vader evenmin enig document voorlegt. Het CGVS is derhalve niet in staat uw verklaringen na te gaan. Uw verklaringen daaromtrent blijven dan ook wederom louter blote beweringen. Het niet terdege kunnen staven van uw vaders verblijfplaats ondermijnt de geloofwaardigheid omtrent uw asielmotieven verder. Daarenboven is het allerm minst opmerkelijk te noemen dat uw vader wiens leven, naar analogie van uw verklaringen, nog altijd zodanig in gevaar is dat hij geen vaste verblijfplaats zou kunnen aanhouden; wel het risico neemt om terug te reizen naar Mazar-e Sharif om zijn ouders, zijnde uw grootouders, te bezoeken (CGVS, p.11). Deze vaststelling relateert de vrees van uw familie, en daarmee ook uw vrees, jegens de familie van N.(...) die eveneens in Mazar-e Sharif zouden verblijven, verder.

Gedurende uw persoonlijk onderhoud op het CGVS haalt u, wanneer u geconfronteerd, al dan niet gewezen wordt op uw gebrekkige kennis omtrent cruciale en centrale elementen die verband houden met uw ingeroepen vrees en asielmotieven, op verschillende momenten aan dat u toentertijd jong was, alsook dat u, om u niet mentaal te belasten, niet veel werd verteld door uw ouders. U verklaart dat uw moeder u deze informatie pas vertelde toen u hier aankwam (CGVS, p.17, 19, 25, 26, 28). Het CGVS wijst er evenwel op dat van u kan worden verwacht dat u gedetailleerde verklaringen kan afleggen over uw vervolgingsfeiten en dat u ernstige pogingen onderneemt om u te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van uw relaas waarvan u geen kennis heeft. Uw zeer gebrekkige kennis klemmt des te meer daar uw voltallig gezin, met uitzondering van uw vader, zich in België bevindt, alsook uw broer A.(...) en zijn vrouw N.(...) en u dan ook weldegelijk, indien u de nodige stappen zet, toegang heeft tot deze essentiële informatie. Daar uw broers A.(...) en S.(...) , uw zus D.(...), uw moeder A.(...), alsook uw nicht N.(...) reeds allen een verzoek om internationale bescherming indienden en in het kader van hun verzoek, al dan niet meermaals, gehoord werden door het CGVS kan er des te meer verwachten worden dat zij het belang inzien om u deze informatie ook te verschaffen in kader van uw verzoek. Uw verweer kan aldus geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS nog het volgende op ten aanzien van het gebrek aan identiteitsdocumenten. U legt gedurende uw asielprocedure op de DVZ noch tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geen enkel document neer ter staving van uw identiteit en/of nationaliteit. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ verklaarde u hieromtrent dat uw taskara verloren is gegaan tussen Turkije en Griekenland. U zou eveneens nooit in het bezit zijn geweest van een paspoort (DVZ, Verklaring DVZ dd. 14.07.2020, p.10). Uw verklaring op de DVZ staat daarmee haaks op uw verklaring tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, waar u evenwel verklaart in het bezit te zijn geweest van een Afgaanse paspoort (CGVS, p.5). U verklaart hierbij dat u dit paspoort, alsook uw taskara, moedwillig heeft vernietigd in Turkije (CGVS, p.6). Uw verklaring dat u zich bewust en moedwillig heeft ontdaan van uw identiteitsdocumenten, doch documenten die essentieel zijn voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, is bovendien nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen afgelegd op de DVZ, waar u liet uitschijnen dat u uw taskara bent verloren. Het moge duidelijk zijn dat het bewust vernietigen van identiteitsdocumenten, met het oogmerk deze te kunnen achterhouden van de orde- en/of asielinstanties, en daarbovenop het afleggen van valse verklaringen over deze documenten, uw algehele geloofwaardigheid geenszins ten goede komt. De kopie van uw vermeende taskara die uw moeder voorlegde in haar eerste verzoek om internationale bescherming blijkt volgens uw verklaringen bovendien vals te zijn (CGVS, p. 7-8) en heeft derhalve geen enkele bewijswaarde, integendeel. U brengt uw algehele geloofwaardigheid verder in het gedrang wanneer u eveneens verklaart dat u met uw Afgaanse paspoort een visum voor Iran heeft aangevraagd, doch kunt u geen enkele verduidelijking scheppen om welke reden u dit visum aanvraagde noch wanneer u dit visum aanvraagde (CGVS, p.6-7). Uw poging uw totale gebrek aan kennis te vergoelijken door te verklaren dat u destijds heel jong was kan evenmin overtuigen, daar u evenwel nog ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan in 2015 reeds de leeftijd van 14 à 15 jaar had bereikt, en evenwel nog in het bezit was van uw Afgaanse paspoort. Daarenboven stipt het CGVS opnieuw aan dat indien u dit visum inderdaad gebruikte om op legale wijze van Herat naar Iran te reizen op het moment van uw vertrek uit Afghanistan, u zich hierover terdege kon informeren bij uw ouders, al dan niet uw oudere zus D.(...) en broer S.(...) (CGVS, p.6). Uw onvermogen duidelijkheid te scheppen over uw Iraanse visum, gekoppeld aan de onduidelijkheid omtrent uw verblijfplaatsen in Afghanistan sedert 2010, maakt dat er evenwel vermoedens rijzen dat u bepaalde zaken over uw bezoek aan Iran wenst te verzwijgen. Wat er ook van zij, uw tegenstrijdige verklaringen, alsook uw handelingen gericht op het achterhouden van uw identiteitsdocumenten voor de (Belgische) autoriteiten, zijn nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

De vaststelling dat u manifest faalt in het afleggen van gedetailleerde, coherente en consistente verklaringen aangaande cruciale elementen in uw asielrelaas, bevestigt dat uw vermeende problemen met de familie van N.(...) bedrieglijk zijn. U bent dan ook geenszins in staat uw persoonlijke vrees jegens haar familie op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen. Uw algemene, vage en ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in uw hoofde te besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

Waar u nog aanhaalt sedert lange tijd in België te verblijven en dat u actief deelneemt aan de Belgische samenleving daar u verklaart de taal te spreken, alsook dat u in België naar school gaat, werkt en stage loopt en ter staving een Belgisch scholingsattest voorlegt (zie map documenten – document 2), vormen geen aanleiding voor de toekenning van internationale bescherming. U verklaart tevens dat u op geen enkel moment in aanraking bent gekomen met de politie in België (CGVS, p.24, 33). Alhoewel het bovenstaande getuigt van een oprechte en grote welwillendheid om in België te integreren en onderdeel uit te maken van de Belgische samenleving wijst het CGVS erop dat deze, door u aangehaalde motieven, geenszins ressorteren onder de Vluchtelingenconventie noch dat u omwille van uw integratie in België een risico loopt op ernstige schade. Deze vallen derhalve niet onder de bevoegdheid van het CGVS. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures om een verblijfsrecht in België aan te vragen op basis van uw (langdurig) verblijf en uw sociale situatie in België.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker geeft aan dat zijn familie omwille van het verboden huwelijk van zijn broer in een familievete verwickeld geraakte en dat de familie hierdoor gevaar liep en Mazar-i-Sharif eveneens diende te ontvluchten. Verzoeker herhaalt hiermee slechts zijn verklaringen en de beweerdte vrees voor vervolging, doch doet geen afbreuk aan de voormelde concrete en pertinente vaststellingen.

Hoewel verzoeker van mening is dat de verwerende partij ten onrechte voorbij gaat aan het belang van de verwantschap tussen zijn moeder en zijn broer, toont hij evenmin aan dat hij in zijn land van herkomst een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging heeft of een risico op ernstige schade loopt. Verzoeker kan zich dan ook niet beperken tot de stelling dat zijn broer internationale bescherming heeft verkregen, maar dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt in het land van herkomst.

Het verwijzen naar algemene informatie omtrent een buitenechtelijke relatie en eerwraak, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals gesteld dient deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Verzoeker beperkt zich voorts opnieuw tot het herhalen van zijn verklaringen omtrent de opeenvolgende verblijfplaatsen en meent dat de verwerende partij uit het oog verliest dat “*zij de verblijfplaatsen van verzoekers familieleden (moeder en zus) niet in vraag lijkt te stellen*” en verwijst naar de niet-ontvankelijkheidsbeslissingen van zijn moeder en zus en het gegeven dat deze zaken op de zitting van 5 januari op de Raad behandeld werden. In dit opzicht voegt verzoeker er nog aan toe dat daar waar zijn verklaringen tegenstrijdig worden geacht met deze van zijn moeder en zus, zijn moeder en zus niet werden gehoord en dat de tegenstrijdigheid gebaseerd is op summiere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

In zoverre verzoeker kritiek uit op de genomen beslissingen door de verwerende partij in hoofde van verzoekers moeder en zus, wordt vooreerst opgemerkt dat deze kritiek niet gericht is tegen de thans bestreden beslissing en bijgevolg irrelevant.

De Raad oordeelde overigens in het arrest nr. 247 753 van 19 januari 2021 inzake verzoekers moeders en zus inzake hun verblijfplaatsen en hun hoorrecht reeds het volgende:

“4.2. Verzoekende partijen kunnen evenmin worden gevolgd in het betoog dat het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU zouden zijn geschonden doordat zij in het kader van hun voorliggende, tweede verzoek om internationale bescherming, niet (opnieuw) werden gehoord door verweerder.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat beide verzoekende partijen verscheidene keren werden gehoord in het kader van hun eerste procedure internationale bescherming. Daarenboven dienden zij in het kader van deze procedure een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en konden zij ook het in het kader van deze beroepsprocedure hun standpunt kenbaar maken. Verzoekende partijen werden, zoals reeds hoger werd aangegeven, bovendien in staat gesteld om in het kader van hun huidige, tweede verzoek om internationale bescherming, overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, de nodige verklaringen af te leggen en informatie te verstrekken over de nieuwe elementen die zich te dezen aandienen en in dit kader de nodige documenten en elementen aan te reiken. Aldus is het recht van verzoekende partijen om te worden gehoord, zoals onder meer opgenomen in artikel 41, 2°, a) van het Handvest van de Grondrechten van de EU, gerespecteerd, hebben zij de kans gehad om hun standpunt op een nuttige wijze kenbaar te maken en kan niet worden aangenomen dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden louter omdat zij niet nogmaals werden gehoord.

Dient in het kader van het voorgaande daarenboven te worden gewezen op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verzoekende partijen laten in het kader van het voorgaande bovendien na om de nodige verdere verduidelijking te verschaffen. Zij werken niet uit en geven op generlei wijze aan wat zij bij de DVZ nog hadden willen toevoegen, waarover zij dan wel concreet opnieuw gehoord hadden moeten worden door verweerder of wat zij daarbij hadden kunnen of willen toevoegen aan hun dossier. Evenmin tonen zij aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de beoordeling van dit dossier, de bestreden motiveringen en de bestreden beslissingen. Zij beperken zich in het verzoekschrift immers tot het uiten van de louter algemene, boude en ongefundeerde bewering dat zij dienstige informatie hadden kunnen verschaffen, hun zaak (mogelijks) beter hadden kunnen verdedigen en het resultaat hadden kunnen beïnvloeden, zonder hierover ook maar de minste verdere duiding te verschaffen.

Uit de inhoud van de door middel van een aanvullende nota neergelegde weigeringsbeslissing van A.M., de zoon van eerste verzoekster, respectievelijk broer van tweede verzoekster, kan, dit in tegenstelling met wat verzoekende partijen laten uitschijnen, verder geenszins worden afgeleid dat of waarom zij opnieuw gehoord hadden moeten worden met betrekking tot hun verblijfplaatsen voorafgaand aan hun vertrek uit Afghanistan. Vooreerst blijkt te dezen uit de stukken van het dossier en hetgeen volgt genoegzaam dat zij over het voorgaande tijdens hun eerdere verzoek om internationale bescherming reeds terdege werden ondervraagd, dat zij hierover informatie aanreikten aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van hun beroepsprocedure tijdens hun eerdere verzoek en dat zij hierover ook tijdens hun huidige verzoek ten overstaan van de DVZ bijkomende inhoudelijke verklaringen konden afleggen. Verzoekende partijen laten ook in dit kader daarenboven na om ook maar enige verdere duiding te verstrekken. Zij werken niet concreet uit wat zij dienaangaande hadden kunnen of willen toelichten. Evenmin tonen zij aan of maken zij aannemelijk dat of op welke wijze zulks van invloed had kunnen zijn op de beoordeling van hun verzoek en/of de inhoud van de bestreden beslissing.

Dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoekende partijen ook middels het onderhavige verzoekschrift en in het kader van hun onderhavige beroepsprocedure de kans hadden om de nodige bijkomende uitleg en inlichtingen te verschaffen inzake de voorliggende nieuwe elementen en hun verzoek om internationale bescherming."

Derhalve kan verzoeker dan ook geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn eigen verklaringen noch aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen met deze van zijn familie.

Het enkele argument dat verzoeker destijds nog jong was kan hier evenmin volstaan. Vooreerst werd immers vastgesteld dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde kortstondig in Ghazni te hebben verbleven, een woonplaats waar hij, desgevraagd, op de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel moment gewag van maakt. Ook blijkt

dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in staat was de duur van zijn verblijf in Pul-i-Khumri en Kabul te duiden, terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij in beide steden ongeveer zes maanden zou hebben verbleven. Tevens werd vastgesteld dat zijn verklaring dat hij een jaar tot anderhalf jaar in de stad Herat zou hebben verbleven evenmin overeenkomt met zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar hij stelde twee jaar in Herat te hebben gewoond. De Raad ziet niet in op welke wijze verzoekers leeftijd een verklaring zou kunnen bieden voor dergelijke tegenstrijdigheden. Dit wordt door verzoeker ook niet concreet toegelicht. Verzoeker biedt geen enkele valabele verklaring voor deze tegenstrijdigheden, waardoor ze door de Raad worden gehandhaafd.

Voorts werd vastgesteld dat ook verzoekers broer, zus en moeder tegenstrijdige verklaringen afleggen over de duurtijd van hun verblijf in Kabul en Gazhni zoals omstandig uiteengezet in de bestreden beslissing. De vaststelling dat verzoeker noch zijn familie op geen enkel moment in staat blijken te zijn consistente, niet-tegenstrijdige en coherente verklaringen af te leggen over hun verblijfplaatsen in Afghanistan maakt dan ook dat er geen geloof kan worden gehecht aan dit element in verzoekers asielrelaas.

Waar verzoeker stelt sedert lange tijd in België te verblijven, actief deel te nemen aan de Belgische samenleving daar hij verklaart de taal te spreken, alsook in België naar school gaat, werkt en stage loopt en ter staving een Belgisch scholingsattest voorlegt, kon de verwerende partij genoegzaam vaststellen dat deze motieven, geenszins ressorteren onder de Vluchtelingenconventie noch dat verzoeker omwille van zijn integratie in België een risico loopt op ernstige schade.

Verzoeker verwijst naar zijn jonge leeftijd en verwestering, waardoor er redenen zijn om te stellen dat hem een politieke overtuiging zou kunnen worden toegeschreven die wellicht problemen kan veroorzaken bij zijn terugkeer.

Het wordt herhaald dat de vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade *in concreto* aangetoond dient te worden. Er dient derhalve rekening te worden gehouden met en het is afhankelijk van de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. De vrees moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden.

Nergens uit zijn verklaringen is echter gebleken dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond of verwesterd zou zijn of omwille van zijn langdurige afwezigheid (anders) gepercipieerd en geviseerd zal worden. Verzoeker toont niet aan dat zijn verblijf in Europa hem een dusdanig verwesterd persoon zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij tot een risicogroep behoort omdat hij verwesterd zou zijn en zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, of die omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zouden lopen. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig gelet op gebrek aan precedentenwerking binnen de continentale rechtstraditie. In dit verband kan er ook nog op worden gewezen dat verzoeker met de verwijzing naar louter algemene informatie bijgevoegd aan het verzoekschrift die geen betrekking heeft op zijn persoon, evenmin de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk maakt.

Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan de voormelde concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissing.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het

conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Mazar-e Sharif te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-54 en 90-100, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/EASO_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan Mazar-e Sharif is de hoofdstad van de provincie Balkh en is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Mazar-e Sharif was een van de districten in de provincie Balkh waar een lager aantal incidenten werd gemeld. ACLED registreerde er tussen 1 maart 2019 en 30 juni 2020 19 gewelddadige incidenten, wat ongeveer 2 % van alle door ACLED in de provincie Balkh geregistreerde veiligheidsincidenten vertegenwoordigden.

Inzake de veiligheidssituatie dient herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Mazare Sharif. Het patroon van geweld in het district Mazar-e Sharif verschilt bovendien duidelijk van het geweld dat de rest van provincie Balkh kenmerkt, waar het merendeel van de veiligheidsincidenten gewapende confrontaties betroffen. Zo waren meer dan de helft van de gemelde geweldsincidenten in Mazar-e Sharif landmijn- of IEDexplosies, vonden er opvallend minder gewapende confrontaties en geen luchtaanvallen plaats. Het ontslag van Atta Mohammed Noor als gouverneur van Balkh in december 2017 heeft naar verluidt geleid tot een toename van criminaliteit, zoals gewapende overvallen, moorden en ontvoeringen. Mazar-e Sharif was ook het toneel van enkele confrontaties die kaderden binnen een politiek machtspeel tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten enerzijds en aanhangers van de voormalige gouverneur Atta Noor en van de vroegere politiechef van Faryab anderzijds. UNOCHA maakt tot slot geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Mazar-e Sharif. Bovendien blijkt het district een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Mazar-e Sharif werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een stad waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in de stad Mazar-e Sharif sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Mazar-e Sharif in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de stad Mazar-e Sharif een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de stad Mazar-i-Sharif actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mazar-i-Sharif. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

De Raad stelt vast dat de door verzoeker geciteerde informatie ofwel dezelfde is ofwel van minder recente datum is als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing). Bovendien wordt deze informatie bevestigd door het EASO rapport van december 2020 dat door de verwerende partij per aanvullende nota van 8 maart 2021 werd bijgebracht. Verzoeker toont niet aan dat de informatie aanwezig in het administratief dossier en het rechtsplegingsdossier omtrent de veiligheidssituatie in Mazar-i-Sharif niet actueel meer is, noch dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusie heeft getrokken.

Waar verzoeker wat betreft de persoonlijke omstandigheden naar zijn verwestering verwijst, maakt hij niet aannemelijk, mede gelet op wat voorafgaat, dat deze persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in de provincie Mazar-i-Sharif op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Verzoeker toont geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF